

«Παρεμβαίνοντες...»

Εύχή και πλάνη

...Θυμάμαι, όταν ήμουν στο Σανατόριο, νοσηλευόταν εκεί ένας Μοναχός που είχε συνηθίσει να λέη την **Εύχή**. **Έκλεινε** τὰ μάτια του και ἔλεγε συνέχεια: **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...»**, **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...»**.

Μία ἐπισκέπτρια πού τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται. **«ὦ, εἶπε**, κοντὰ σὲ Ἅγιο βρισκόμαστε!».

Μία ἡμέρα ὁμως, αὐτὸς ὁ Μοναχὸς μού εἶπε:

Τὸν τάδε καὶ τὸν τάδε τοὺς ἠλεγξα.

Ἐγραψα γράμμα καὶ στὸν τάδε Δεσπότη καὶ στὸν τάδε, νὰ ἀλλάξουν μυαλά, κι ἐγὼ θὰ εἶμαι στὸ πλευρό τους».

«Γιὰ στάσου, βρε ἀδελφέ,... τοῦ λέω. **Ἀγράμματος** εἶσαι, φυματίωση ἔχεις, πού στηρίζεσαι καὶ μιλάς ἔτσι;».

Καὶ τί μού ἀπαντᾶ!...

«Ἐνας-δυὸ ἂν ὑπῆρχαν σὰν κι ἐμένα, θὰ εἶχε σωθῆ ὁ κόσμος!».

Ἄν δὲν ἦταν καλὰ στὸ μυαλό, θὰ ἦταν δικαιολογημένος, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἦταν ἐν τάξει.

Ἐπειδὴ ζόριζε τὸν ἑαυτό του καὶ ἔλεγε συνέχεια τὴν **Εύχή**, τοῦ ἔμεινε ἡ συνήθεια. **Καὶ** μετὰ κάθε λογισμὸς πού τοῦ ἐρχόταν νόμιζε ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸν Θεό. **Ἐτσι** ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ πιστεύη, ὅτι σὰν αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος στὸν κόσμο!...

• **Εἶναι** ἐπικίνδυνο νὰ ἀσχολῆται κανεὶς μὲ τὴν **Εύχή**, χωρὶς ταυτοχρόνως νὰ καλλιεργεῖ τὴν **αὐτοκριτική**, τὴν **ταπεινώσι** καὶ τὴν **μετάνοια**. **Υπάρχει** ὁ κίνδυνος τῆς πλάνης!

Ὁ Ἐραμιστῆς

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

3.10.2021 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου

